

ג. ההוראה שיש ללמוד מהטעם הראשון — אודות הנהגת תלמידי רבי עקיבא:

מובן וגם פשוט שתלמידיו של ר"ע קיימו את הציווי "ואהבת לרעך כמוך"⁹ — ככל ציווי התורה, וכפרט בידעם את גודל חשיבותה של מצוה זו, עלי' אמר ר"ע רבם: "זה כלל גדול בתורה"¹⁰, ויתר על כן: "זו היא כל התורה כולה ואידך פירושה הוא"¹¹.

ומ"ש "שלא נהגו כבוד זה לזה" — הרי זה בערך וביחס לגודל מעלתם¹², היינו, להיותם תלמידים כאלו ש"תורת אמת" קוראת להם בשם "תלמידי רבי עקיבא" — נדרש מהם לנהוג כבוד זה לזה באופן נעלה ביותר, כפי שמתאים וראוי לכבוד יהודי שהוא תלמידו של רבי עקיבא, שהרי מעלתו של רבי עקיבא גדולה ביותר, עד כדי כך שהוא המקור וכל תושבע"פ — "כולהו אליבא דרבי עקיבא"¹³. וכאשר לא נהגו כבוד זה לזה באופן הראוי להם — נענשו על זה.

וכל זה הי' עד ל"ג בעומר; אבל מל"ג בעומר ואילך — הרי מכיון ש"פסקו למות", בהכרח לומר שנתבטלה הסיבה שגמרה לכך, היינו, שהתחילו לנהוג כבוד זה לזה בתכלית העילוי [לא רק כפי שנדרש מצד הציווי "ואהבת לרעך כמוך" (שציווי זה קיימו כודאי גם לפני ל"ג בעומר, כנ"ל), כי אם באופן נעלה ביותר] כראוי לתלמידי רבי עקיבא.

וזהו ההוראה שיש ללמוד מל"ג בעומר — באיזו מדה צריכים להקפיד על הענין ד"ואהבת לרעך כמוך":

אין להסתפק בכך שאינו פוגע בחבירו ח"ו, אלא יש לאהוב אותו כמו שאוהב את עצמו, "כמוך" ממש, ובלשון הרמב"ם¹⁴: "מצוה על כל אדם לאהוב את כל אחד ואחד מישראל כגופו, שנאמר ואהבת לרעך כמוך", ויש לכבדו באופן הראוי — לא רק "מהיכי תיתי", ולא רק במדה גדולה וחשובה, אלא באופן הראוי ליהודי זה, לפי ערך גדלותו וחשיבותו (ע"ד הנהגת תלמידי ר"ע לאחר ל"ג בעומר).

ד. האמור לעיל אודות ההנהגה המתאימה באהבת ישראל — בא לידי ביטוי בכנס זה:

כאשר ילדי ישראל — בריבוי גדול (כ"י) — מתאספים יחדיו, הרי מודגש בכך הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, היינו, שלמרות החילוקים שביניהם, להיותם ממשפחות שונות ש"אין דיעותיהם שוות"¹⁵, ומחוגים שונים שלכל א' מהם יש דרך מיוחדת משלו באופן החינוך, השקפת-עולם, וכיו"ב — מ"מ, מתאספים כולם יחדיו, ומתייחסים זה לזה מתוך רגש של אהבה וכבוד.

וכאמור — ענין זה בא לידי ביטוי בכנס זה, כאשר ריבוי ילדים מתכנסים יחדיו, מתוך רגש של אהבה וכבוד הדדיים, וכוונתם להתאחד ע"י התורה ומצוותי', שניתנה לכאור"א מישראל, כולל ילדים קטנים — "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב"²⁹, והרי גדר ה"ירושה" אינו תלוי במעלותיו וכשרונותיו של היורש, כי אם בעצם עובדת היותו "יורש", שלכן אפילו תינוק יורש הכל³⁰, ועד כדי כך, שעוד לפני לידתו — "משביעין אותו תהי צדיק"³¹, היינו, שנותנים לו את כל הכחות שהי' (לא רק "בינוני", אלא גם) "צדיק", עד לדרגת "צדיק גמור"³², ע"י ההנהגה בדרכי התורה ומצוותי' בחיי היום-יום.

ה. והנה, כאשר ילדי ישראל מתאחדים יחדיו, מתוך אהבת ישראל ואחדות ישראל, כדי להוסיף בכל עניני תורה ומצוותי', אזי מתבטלים כל הענינים הבלתי-רצויים — כאמור לעיל שכאשר תלמידי ר"ע התחילו לנהוג כבוד זה לזה (לאחר ל"ג בעומר) אזי נתבטל הענין הבלתי-רצוי שהי' מקודם לכן.

וכולם יחדיו זוכים לברכתו של הקב"ה בכל הענינים, כולל — להצליח בתפקידם ושליחותם לעשות לו ית' דירה בתחתונים, היינו, שבכל העולם כולו יהי' גילוי אלקות.

[והרי גם ענין זה בא לידי ביטוי בכנס זה — שאפילו אינם יהודים רואים בגלוי שביום שאצלם הוא יום-חול, מניחים יהודים את עניני החולין, ומתאספים יחדיו כדי להוסיף בעניני קדושה ויהדות].

ו. ויה"ר שע"י אחדות זו נזכה לתכלית השלימות בענין האחדות — כאשר הקב"ה יקבץ נדחי ישראל, "וקרב פזורינו מבין הגוים",

ובלשון הכתוב⁴⁰: "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל", ובאופן שהקב"ה "אוחז בידו ממש איש איש ממקומו"⁴¹,

"קהל גדול ישוּבו הנה"⁴², "קהל" לשון יחיד, מכיון שכולם מאוחדים עם ה' אחד",

בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

תלמידות בשליחות

הכנה לשיעור מבצעים בנושא ל"ג בעומר
ותהלוכת ל"ג בעומר

